

Jevreji u Srbiji

Dr. Lazar Prokic (1941)

Početak naseljavanja Jevreja na Balkansko Poluostrvo pada jos u vreme imperatora Augusta, a za života Tita Vespazijana nalazimo ih u priličnom broju na Balkanu.

Jevreji su po proterivanju iz svoje domovine počeli upadati i naseljavati pribrežne gradove Sredozemnog Mora. U Evropi pak naseljavaju najpre pribrežje Balkana (Grčku i Makedoniju), a odatle u vrlo malom broju prodiru duboko u unutrašnjost Balkana – kao što prethodnice ispituju i pipaju neprijatelja, njegovu ćud, nameru, broj i raspored! To „opipavanje neprijatelja“ od strane Jevreja bilo je mnogo ranije od samog naseljavanja Južnih Slovena na ovom delu Balkanskog Poluostrva.

Pitanje jevrejstva i njegove razorne akcije na teritoriji Srbije nije problem novijeg vremena niti kopija ovog ili onog političkog sistema. To je pitanje starijeg datuma i krupna značaja, jer potresa i rastočava naš državni i narodni život još od Prvog ustanka pa do najnovijeg doba.

Od proteranih (oko pola miliona) Jevreja iz Španije krajem petnaestog veka, najviše se naselilo na Balkansko poluostrvo, Turska, odnosno sam Sultan Bajazit II, dao je Jevrejima široke povlastice.

I tako su Jevreji tokom XVI, XVII i XVIII veka, uz pomoć turskih osvajača, prodirali sve dublje u Srbiju i preotimali još tad od srpskog naroda glavne poluge privredne moći u Srbiji.

Kada je Austrija početkom XVIII vekadržala jedno vreme pod okupacijom Srbiju, Jevreji su se, naravno snašli i u službi novog gospodara! Ovih dana baš nam se pružila prilika da gledamo film o Jevrejину Zisu. Čudna je igra, ali sudbina je htela da baš taj bogati Jevrejin Zis odigra značajnu ulogu na teritoriji Srbije, a pod Austrijskom okupacijom! Jevrejin Zis uspeo je putem maske, koju mu je večiti Izrailj, do tančina izrazio, da potkupi i samog carskog administratora fon Virtenbergera! Jevrejin Zis „fon Izrailj“ uradio je svoje, a princ Aliksandar fon Virtenberger svoje. Zahvaljujući tome i samo takvom Zisu „fon

Izraelj" – Jevreji su pod Austrijskom okupacijom, a na teritoriji Srbije, vrlo lako osvojili odlične pozicije u celokupnoj srpskoj privredi...

U doba kada su Turci počeli zaposedati Srbiju, Jevreji su se odmah našli na strani osvajača i bili zakupci državnog poreza i raznih monopola. Njihov položaj pod turskom vladavinom bio je vrlo dobar, jer su „jarećim kožicama" i najsavršenijim maskama uspeli da od turskih vladara iznude široke povlastice (trgovina robljem, raznovrsna i svekolika trgovina u Srbiji, veze sa ostalim trgovačkim centrima van Srbije i t. d.).

Početak XIX veka Jevreji u Srbiji stižu sve bolje i bolje pozicije u privredi, trgovini i finansijama. Pod Milošem Obrenovićem Jevreji uživaju izuzetne povlastice od strane Turske. Jevrejima je bila priznata puna ravnopravnost sa ostalim građanima hatišerifom od meseca novembra 1830 godine. Haim Davičo se nametnuo Milošu za neku vrstu dvorkog bankara! Taj Haim Davičo uživao je lično poverenje turskog vezira (Miloš svoja odela nabavlja kod Jevrejina Levinsona, kape kod Jevrejina Toginskog; kapelnik njegove dvorske muzike je Jevrejin Šlezinger).

Pod Knezom Aleksandrom Karađorđevićem Jevrejima je bilo naređeno (1846) da napuste unutrašnjost Srbije. Usled toga većina Jevreja morala je da rasproda svoja imanja i da likvidira trgovačke i zanatske radnje.

Knez Mihajlo odlučio je da se protiv Jevreja upotrebe prilično stroge mere. Naravno da to Knez Mihajlo nije radio na svoju sopstvenu inicijativu, već na pritisak senata. Još tada je bilo razumnih ljudi koji su uvideli neiskazanu opasnost od Jevreja i njihove razorne akcije na svim poljima ljudske delatnosti. Energičnom akcijom Senata (od februara 1861 godine) usledilo je drugo proterivanje Jevreja iz Srbije...

Koliko je moćan uticaj Jevreja bio u svetu u doba Berlinskog kongresa vidi se po tome što je „jevrejski sveopšti savez" preko svojih dobro poznatih veza I preko uglednih ličnosti uticao na sam tok

Berlinskog kongresa (koji je zasedavao od 13 juna do 13 jula 1878 godine). U to vreme predsednik engleske vlade bio je Benjamin Dizraeli – Jevrejin. Srbiji, Crnoj Gori, Bugarskoj i Rumuniji priznata je državna nezavisnost jedino pod uslovom ako te kneževine izjednače svoje Jevreje po građanskim pravima (ali ne i dužnostima!) sa ostalim stanovnicima – domorocima!

Da tako bude, zahvaliti treba pomenutom predsedniku engleske vlade – Jevrejinu, od čije je volje jedino zavisilo da li će i na koji način Srbiji biti priznata državna nezavisnost. Nikad u našim udžbenicima istorije ili u nekim drugim iscrpnim istorijskim knjigama nije se moglo pročitati da je naša državna nezavisnost i sloboda (u to i to vreme) zavisila od volje i raspoloženja međunarodnih jevrejskih skakavaca!... Jevrejska klika nije ni pojma imala šta je i kakva je Srbija i kakav je narod srpski, već se jedino brinula da, po upustvima „večitog Izrailja”, poboljša privredne i ostale pozicije Jevreja i u tom delu Evrope. Sa tih i tako poboljšanih pozicija Jevreji će u Srbiji krenuti dublje i prostranije u narodni život Srbije, što će docnije imati preteških posledica po moralni, ekonomsko-privredni, socijalni i kulturno-nacionalni život srpskog naroda. Prema tome, krajem XIX veka Jevreji su u Srbiji bili preovladali u svim granama privrede, u oblasti finansija i bankarstva, a već tada su prilično bili poodmakli u montiranju paklenog stroja za vršenje etičke, moralne i nacionalne dezagregacije snage Srpskog naroda...

Po neki misle, a Jevreji se busaju u grudi da su oni veliki Srbi i srpski nacionalisti, ali nikako nemogoše zaboraviti (pogrešni) španski jezik kojim se služe u Srbiji već punih 450 godina...

Svi evropski narodi su više manje podložni asimilaciji, ako su u manjem broju i izvan uticajne svere svoje nacije, ali Jevrejin nikad i nigde neće podleći asimilaciji! Jevrejski prvaci i borci za svetsko jevrejstvo proglasili su smrt asimilaciji. U Srbiji je za relativno kratko vreme izvršena asimilacija Cincara. Jevreji su uspeli da održe svoju individualnost i svoje rasne odlike koje im je predao praotac – Jakov s „jarećim kožicama”. Održali su i tu čvrstu veru u srcima svojim da su oni „izabrani narod”; branili su veru svoju i zalagali čak i živote za nju, a kod drugih istovremeno rušili veru i etiku. Tradiciju i nacionalni ponos; porodicu domaćina: sve svetinje drugih naroda. Izrailj obiluje savršenom amoralnošću prema drugim narodima, religijama i svetinjama. S tom verom u duši svojoj i u srcu svom da je njegova zora na pomolu, Izrailj je u svakoj sredini delovao „kao opasna, razarajuća kiselina”...

Iako rastureni po celom svetu, svi Jevreji su čvrsto povezani među sobom: krvlju, talmudovskim zavetom, interesima i metodama rada.

Za razliku od ostalih naroda čiji se pripadnici mogu krvlju mešati sa pripadnicima drugih naroda (tako da već četvrto pokolenje ne zna za svoje prvobitno narodno poreklo), Jevreji ostaju Jevreji i bez obzira čiji pasoš nose, bez obzira kojim jezikom govore, bez obzira čiji hlebac jedu, bez obzira kakvo ime nose! Sve su to spoljne oznake narodne pripadnosti kojima se oni služe prema potrebi. Ono što je za njih glavno, to je krv. A krv Jevreji ne menjaju ni za šta na svetu! Zato smo i zapazili u njih nešto što nas ispunjava besprimernim gađenjem i odvratnošću: to je njihovo poznato rodoskrvlje. U interesu svoga Jevrejstva oni se odođavaju u porodici: ne samo sa dalekim srođnicima (kao na primer katolici), već često i najčešće sa srođnicima drugog stepena u pravoj liniji. To kad se radi o braku. Inače neženje i usedelice održavaju intimne polne odnose i sa najrođenijima.

To je pravilo, to je ustaljen sistem koji i Talmud dopušta, čak preporučuje. To dakle nisu patološke egzibencije koje se mogu ponekad naći i kod arijevaca. Jer Jevreji i to rade iz dva razloga potpuno svesno i planski: da bi očuvali svoju krv koja se ne sme mešati sa arijevsom krvlju, i da bi (u slučaju ženidbe) očuvali kapitale u porodici! Znači pojačati krvni i interesni blok jevrejstva u borbi protiv arijevaca. Ali, razume se, to ipak ništa ne smeta da se što je moguće češće jevrejskim param plaćaju tela arijevske devojčice, da se „malo jevrejske krvi dade i čistoj arijevske krvi”. Jer čak i kroz najživotinjskiju nasladu Jevreji rade po jednom planu.

I Talmudov zavet drži na okupu Jevreje bez obzira na kojoj hemisferi žive i rade. Njima je rečeno da će oni pre ili posle (već prema tome kako i koliko porade) biti opet svi na okupu: u svojoj „svetskoj jevrejskoj državi”. To je pisano u Talmudu. To su im ponovili svi njihovi proroci. To tvrde svi njihovi prvaci na tajnim kongresima Jevreja sakupljenih na celom svetu. Oni u to veruju, oni prema tome i delaju: svuda, svagda i na razne načine. Jer njih osveta prema Hrišćanima drži, osveta koje se oni nisu odrekli ni pred srednjovekovnim šizmom Katoličke crkve, ni pred lomačom: Uvek u uverenju da će arijevci i Hrišćani pokleknuti kad tad i u svojoj naivnosti ne videti svoju rasnu, versku i državnu propast! Kao što je na primer slučaj sa brojnim zemljama demokratskog poretka u kojima su Jevreji, kao nesavršena manjina, držali sav politički, finansijski, ekonomski i kulturni život u svojoj rukama (republikanska Austrija, Vajmarska Nemačka, Treća Francuska republika, Engleska, Sjedinjene Američke Države i t. d.).

Jevreje drže na okupu rasni, verski i ekonomski interesi. Snaga demokratije leži u kapitalizmu. Jevreji to znaju jer su oni kumovali demokratiji, jer su stvorili kapitalizam! Novcem se korumpira telo i duša, narodni poslanik i predsednik vlade, izdavač i profesor, umetnik i radnik – sve i svako. Zato treba imati što više para, bezobzira kako. Ali ne gde bilo: novac treba davati jevrejskim novčanim zavodima a ovi će znati kome i pošto daju kredit, oni će već znati kada i našto će ga upotrebiti. Zato nikakva slučajnost da su najveće banke u Engleskoj (druga palestina po vlastitom priznanju samih engleskih političara) i u S. A. D. u jevrejskim rukama.

I najzad metode rada drže sve Jevreje na okupu. To su: korupcija arijevaca inače ekonomski slabijih, politička intriga, spetkarenje, građanski ratovi i međunarodni sukobi. Budući istoričari sumraka demokratije objasniće našem pokolenju da svaka kap prolivene arijevske krvi u ratovima ili revolucijama nosi trag jevrejske osvete! Samo tako može se objasniti činjenica da Jevreji ne vole teške poljske radove. Zašto? Zato što teškim radom u njivi ili fabrici čovek se iscrpljuje i ne može misliti ni na svoje ime a kamoli na neku osvetu ili svetske ciljeve svoje rase ili svakog naroda. To je jedno; drugo, zemlja i fabrika vezuju, lokalizuju – a Jevrejima treba kretanje, cirkulisanje, mešanje, podrivanje i miniranje...

U prvim desetinama dvadesetog veka Jevrejima je u istinu počela da sviće zora. U Srbiji su postali gotovo potpuni gospodari u privredi – u celokupnoj trgovini (unutrašnjoj kao i u spoljnoj); gospodari u industriji (mlinskoj, šecernoj, drvarskoj, alkoholnoj, železnoj, rudarskoj, hemiskoj, petrolejskoj, tekstilnoj, kožarskoj, grafičkoj, papirnoj i dr.); gospodari u finansijama i bankarstvu, a potpuni gospodari u osiguravajućim društvima. Isto im tako nije izmakla iz vide ni jedna manifestacija iz duhovne oblasti: pozorišta (opera, drama, komedija) bioskop i literatura, (judeo-masonska, judeo-marksistička, erotična, perverzna, pornografska, petparački romani, stripovi – otrov za omladinu i dr.). Lukavstvom i prevarom, nasleđeno od praoca Jakova, maskom koju je Izrailj doterivao više od 5.000 godina, doteravši je ne do savršenstva, već i više do postignuća cilja. – Jevreji su u Srbiji, kao i u ostalom svetu, iskoristivši i zloupotrebivši sve nevolje i patnje izmučenog naroda srpskog, uneli dugo i sistematički spremanu pometnju i tako preoteli ključeve ne samo sefova i kasa, ambara i žitnica i drugog blaga srpskog naroda, već su preoteli ključeve duhovnog života! A ta pustoš u oblasti duhovnog života je najteža boljka na telu srpskog naroda.

Sve u svemu jevrejsko pitanje počelo je kod nas da se postavlja uglavnom posle balkanskog rata, kad je broj Jevreja na povećanoj državnoj teritoriji bio skoro ustostručen. Sem toga, oni su od tada počeli da se ekonomski jačaju i istiskuju Srbe iz privrede i drugih vodećih mesta (njihovo guranje u Ministarstva, Narodnu i Hipotekarnu banku i t. d.).

Istorija Jevreja u Srbiji do Berlinskog kongresa je, kao što rekosmo, ovakva: u Prvom ustanku oni su iz Turske, u Drugom ustanku opet i apsolutno iz Turske i za vreme vladavine Kneza Mihajla. Kad je izbila afera na Čukur-Česmi i počelo „bombardovanje” Beograda, oni su delom otisli preko Save u Zemun, zajedno sa svojim porodicama i imetkom, a delom pod skut Pašin u beogradski grad. To je bilo 1862 god. Jevreji do tog trenutka nisu smatrali za potrebno da izjednače svoju stvar i stvar srpskog naroda, nego su naprotiv govorili da su to dve sasvim odvojene stvari: srpska stvar i jevrejska stvar svaka posebno! „Oni su podanici turskoga sultana i nemaju sa srpskim buntovnicima i razbojnicima apsolutno, nikakve veze”. Oni su čak za oštre mere prema Srbima. I, kako ih ni srpski narod nije naročito prisvajao, Jevreji su bili jedna zasebna rasa „korpora separatum”.

Jevreji su liferovali najgadnije podatke svojim saplemenicima, bečkim novinarima onog vremena, o Srbiji i o Srbima. Tako da je Mihajlova vlada bila od jevreja u inostranstvu stalno podrivana i napadana kao najgora vlada na svetu, i ako je taj Mihajlo bio prijatelj sa Bizmarkom i Pruskom, a premda je on kao čovek bivao priman u Evropi tako da se mora priznati da je baš on Srbe i Srbiju uveo u Evropsku porodicu. Pogibija Mihajlova otuda nimalo nije ožalostila Jevreje. Odnosno ožalostila ih u toliko manje što nije ožalostila ni blistatelnu Porotu, gde je on bio loše obeležen, a kod koje su beogradski Jevreji želeli da budu dobro ubeleženi...

Posle toga su došli Namesništvo (Jovan Ristic) i vladavina Kneza, docnije Kralja Milana. U ratovima za „Krst časni i slobodu zlatnu” Jevreji ne učestvuju, u toliko pre što su to ratovi vazalne Srbije protiv Sultana, čiji su beogradski Jevreji „pokorni podanici”. Kako bi se Jevreji solidarisali sa Srbima kad Srbi ratuju protiv Turaka? Jevreji uopšte nisu bili vojni obaveznici u Srbiji i oni to nisu hteli biti ni po koju cenu!... A kad je Srbiji na Berlinskom Kongresu priznata nezavisnost za koju se ona krvavo borila, Jevreji su se našli pred dilemom: Da li da idu ili ostanu u slobodnoj Srbiji. Dizraeli i Bizmark su međutim na Kongresu doneli jednu normu koja je eo ipso postala deo Srbijinog ustavnog prava od toga trenutka: Dizraeli je otkroisao jednakost Srba i Jevreja u Srbiji! Jevreji su onda odlučili da ostanu u Srbiji, ali je masa njih zadržala tursko podanstvo.

Oni jevreji koji su optirali za srpsko podanstvo bili su sve do 1900 god. vrlo malobrojni u Srbiji. Pa i ti malobrojni Jevreji su, na primer, pre 1900 uspeli da proguraju dva svoja saplemenika u Narodnu skupštinu, a ta dvojica su bili jedno vreme bili i članovi Finansiskog odbora! Najinteresantnije je, međutim, da su niški Jevreji samo teškim srcem primili Srbiju i da su mnogi od njih kao raniji turski podanici, želeći to ostati i dalje, a ne tolerirani od sugrađana, presaldumili za Skoplje, Sofiju i t. d. Neki pak među njima, koji su ranije, ko zna na koji ??? način, imali pored turskog i francuskog ili koje drugo podanstvo, tražili su odštetu od srpske vlade za štetu prilikom opsade i oslobođenja Niša. Među njima je bila i porodica Alkalaj, koja je oštećena sa dvadeset hiljada franaka i koja je tražila da joj se to plati. Priloženi faksimil daje sliku o tome kako je Merkado Alkalaj 1879 odvajao svoju stvar od Stvari Srbije. (Vidi faksimil). Bilo bi interesantno znati šta je on bio današnjim Alkalajima.

Do 1900 godine Jevreji nisu bili s nama, niti su bili s nama do 1914. Najgnusnije stvari protiv Srbije i Srba napisane u Bečkoj i Berlinskoj štampi i između 1894 (prvi april) i 1914 potekle su iz jevrejskog pera. Srpska vlada je trošila milione i milione dinara (u zlatu) da ih „ućutka” ili omekne ali u tome nije uspela. Srbija je za njih ostala „zemlja svinjara i mečkara”, Karađorđe i Miloš su za njih bili i ostali „obični svinjarski trgovci”, a srpski narod jedan „inferioran narod”.

Što je najinteresantnije, Jevreji nisu (sve do 1918), uopšte ni pridavali značaj srpskom jeziku. Oni su među sobom govorili španski, grčki, nemački i t.d. I bacali su se srpskim padežima tako da je bilo dovoljno da zinu, pa da se vidi ko su i šta su. Taj njihov nozalni žargon je sasvim iščezao tek pre desetak godina, ali kad Jevreji pišu oni i danas greše u padežima i nekim glagolskim konstrukcijama na tipično svoj način.

Za vreme prošlog evropskog rata Jevreji su jednim vrlo malim delom prihvatili stvar Srbije kao svoju stvar, ali je jevrejska masa sebe opet ogradila od te stvari. Jevreji su sa austrijskim okupatorskim vlastima kolaborisali najsrdačnije, radeći protiv Srba, i ističući svoje izdvajanje iz srpskoga bloka. Oni su se zato za vreme prošle okupacije toliko bogatili da su se sa Jalije i Jereka raširili po celom Beogradu. Ubacili svoju decu u gimnazije i druge škole i spremali onu svoju inteligenciju, koja će posle 1920 napraviti prvi nalet na sve naše pozive, otimajući sva lekarska, inžinjerka i druga mesta Srbima, čiji su se dedovi borili uz Vožda i Kodža Miloša, i docnije za svoju nacionalnu državu. Ojačani jevrejskim elementom iz drugih delova Jugoslavije, Jevreji su tako združeni, monopolisali posle 1918 godine za sebe drvarsku i ne znam koju još industriju, novčarstvo, spoljnu (izvoz i uvoz) trgovinu, sva posredništva i sve lukrativne poslove. Da bi se obračunali sa Srbima kao izjvažnijom grupom oni su proglasili najbolje srpske privrednike i političare, za Grke, Cincare i korupcionaše i tako su stvorili mito „beogradskoj čaršiji”, oglašavajući je za ruglo i nesreću Jugoslavije, premda je čekmedže davno bilo u njihovim rukama, i samo u njihovim rukama, a ljudi Mihailovog tipa su davno ležali u svojim

grobnicama, ako im potomci nisu bili prinuđeni da i te grobnice „ustupe“ novim ratnim bogatašima. Tako se još jednom potvrdila ona stara: „Povika na vuka, a lisice meso jedu“.

Ko bude pisao istoriju Jugoslavije on bo morao da se osvrne na ona velika jevrejska vršljanja po toj zemlji bez nacionalne, socionalne i privredne policije, u kojoj su jevreji posle 1930 godine počeli da vode prvu reč u štampi (iza kulisa ili direktno), služeći se sad već i srodničkim vezama sa Srbima, koje su upecali da se sa njima srode. Uglavnom Jevreji su pomagali svaku demokratsku stvar u Jugoslaviji, a naročito su to činili oni „iz ireka“ i jevrejska omladina sva listom, koja je pomagala svaki separatistički pokret, s ce što je destruktivno uopšte. Šta više jevreji su finansirali čitave stranke, kao što su „navodadžirali“ kad će ko od njihovih eksponenata ući u koju vladu i u koji resor, – gde je naravno imao da svršava njihove jevrejske stvari. I dok su tako Jevreji sa jedne strane zadržavali položaj dvorskog lekara, uvlačili se u diplomatiju pa čak i u vojsku, odnosno u oficirski kor, (kroz sanitet i rezervu), dok su grabili sve rudnike, sve banke i sve fabrike u svoje ruke, dotle su sa druge strane stupali u sve ilegalne organizacije i sve moguće krugove, odatle su mogli da ruše „diktaturu“ Kralja Aleksandra, poredak i red u zemlji.

Ali Jevreji su to radili na fin način: kao trgovački agenti i „zastupnici“ koji zgrću milione i milione i koji drže „otvorene kuće“ i daju političke večere kao inspiratori dopisnika evropske i američke štampe, koji su takođe bili Jevreji, kao snobovi koji žive po banjama u zemlji i na strani, ogovarajući i kritikujući Jugoslaviju, kao ljudi kojima su jugoslovenski razdori išli na ruku da se domognu predominantnog položaja u privredi zemlje.

I u tome su zbilja uspeli. Domogli su se svega što im je palo za oko. Uspeli su toliko da je 120.000 Jevreja u Jugoslaviji živelo kao bubreg u loju. Oni nisu imali ni neuposlene, ni nepismene ni neobezbeđene, ili socijalno neuposlene, ni nepismene ili neobezbeđene, ili socijalno nezbrinute dok je u Jugoslaviji bilo šesdeset procenata nepismenih, pedeset procenata socijalno nezbrinutih. Oni su imali svoje bolnice, svoje penzione fondove, svoja dobrotvorna društva, svoje potporne družine itd. Nisu oni kao neki ljudi, kapetan Miša, gazda Ilija Milosavljević-Kolarac, Dimitrije Stamenković, Luka Čelović i „tuti kvanti“ ostavljali svoja imanja Srpstvu! Ne, nego su ih zaveštali jevrejskoj veroispovednoj zajednici! Ali su zato jevreji ipak sedeli čak i u upravnom odboru društva Sv. Save i otuda sa zanosom izvikivali: „Brat je mio koje vere bio“. U sebi su u stvari mislili „Bratstvo za bratstvo, a sir za pare“!...

U čaršiji su izigrali Srbe Mojsijeve vere i poneki od starijih Jevreja čak i verovao u tu formulu i u to rešenje, radeći svoje poslove i neinteresujući se za politiku, u javnosti su bili „Jugosloveni“ a ne Srbi. Poneki od njih je bio trgovac i samo trgovac. Njega nije bolela ni srpska, a kamo li jugoslovenska stvarnost.

Mi smo 1919 imali u Jugoslaviji više vrsta Jevreja. Oni su se delili na sefarde i eškenaze, na srpske, mađarske, nemačke, ruske i t.d. Jevreje, zatim na Jevreje iz Srbije, na Jevreje iz Vojvodine, iz Bosne, i Južne Srbije i t.d. Ovi poslednji apsolutno nisu hteli ni minuta da se solidarišu sa Srbima, odnosno sa Jugoslovenima. Desetak hiljada je iz Prištine i Bitolja otišlo u Ameriku. Da su se osećali kao Jugosloveni, odnosno kao Srbi, oni bi svakako ostali kod nas, ili bar tamo u Americi rekli da su Srbi ili Jugosloveni. Ne, oni se nisu hteli solidarisati sa nama, oni u Americi nisu ni trenutka više govorili o kakvoj Srbiji ili Jugoslaviji. Nekulturni ti jugoslovenski Jevreji videli su da ne mogu izaći na kraj sa nama. U Turskoj ih nisu hteli, u Grčkoj još manje. U Palestinu oni sami nisu hteli. U Ameriku su otišli odma kao kad prnu vrapci. Jesu li bar njihovi ostaci u Bitolju danas Srbi mojsijeve vere? Je su li bitoljski Jevreji nastanjeni u Beogradu, sada Srbi? Reći će se: Pa to je apsurd. Naravno da je to apsurd, a i mi to hoćemo da kažemo. Apsurd je zaista kada se danas i mađarski, i nemački, i ruski i svi drugi Jevreji po Beogradu „krste“ kao Srbi Mojsijeve vere. Jer šta bi smo onda radili sa Jevrejima koji su ateisti, koji uopšte otvoreno vele „religionslos“ (t. j. bezvernici) i koji uopšte ne idu ni u kakvu versku kategoriju? Najzad, šta će mo sa onim Jevrejima koji danas govore samo srpski, ali koji imaju pored srpskog još uvek i tursko, brazilijansko ili ko zna koje podanstvo?

Ima u Beogradu, na primer, vrlo uglednih jevrejskih porodica koje su tek 1939 ili 1940 došle do jugoslovenskog podanstva iako žive i rade sto godina među nama! Čarapari Eliaši su tako bili grčki podanici sve do pred kraj ovog rata, a danas žele da prođu kao ak-Srbi. Za vreme prošle okupacije, kad su mogli slobodno i nesmetano da rade svoje trgovačke poslove, oni se nisu solidarisali sa Srbima, a sada hoće da se Srbi solidarišu sa njima, zato što današnji okupator neće da radi sa Jevrejima. Obrnuto, kada bi današnja Nemačka htela da sa njima radi oni bi se i danas odmah desolidarisali sa Srbima, a pošto nemačka to neće, Srbi znači treba da se solidarišu sa Jevrejima!? Za vreme prošlog rata Jevreja nije bilo ni u Boldogisanju ni u Nežideru, i onda za njih to je bilo dobro, danas kad je u prisustvu jedan drugi okupator, koji neće da zna za Jevreje, svi su Jevreji uzeli masku Srba Mojsijeve vere i svi žele da se Srpski narod po svaku cenu solidariše sa njima. Zašto? Radi čega da se solidariše. Srpski narod neće sa njima da se solidariše. A to neće iz više razloga.

Prvi razlog je u tome što su ti isti jevreji jako izišli iz svoje uloge kad su počeli da rade protiv Nemačke, pa su i nas doveli do 27 marta i 6 aprila o. g.

Drugi razlog je u tome što su sami Jevreji Jugoslavije odmah posle 1919 prihvatili cinizam i uzeli za sebe položaj i prava meteka, dakle poslovnih stranaca u našoj zemlji, a ne ulogu njenih sinova.

Treći razlog je u tome što se i među Srbima javio jedan autoktoni antisemitski pokret, koji su Jevreji pre 6 aprila 1941 nekad vešto, nekad silom ugušivali, jer su finansijski i na druge načine bili u Jugoslaviji tako jaki da su mogli uticati na vlast kako su hteli.

Taj antisemitizam je nikao iz razloga koji su gore opisani, i on nema veze sa nemačkim okupatorom. Nije, dakle, okupator doneo to sobom, nego su za taj srpski antisemitizam Jevreji sami krivi, pošto se radi o jednoj samonikloj srpskoj stvari. Srbi neće da se solidarišu sa Jevrejima i to je isto tako prirodno kao što Jevreji nisu hteli da se solidarišu sa Srbima ni 1804, ni 1813, ni 1862, ni 1875, ni 1879 ni od 1894 do 1918. Jer su se Jevreji solidarisali sa nama kad su 1940 počeli da finansiraju kampanje i izazivanja protiv Nemačke i kad smo ih mi molili: „Nemojte! Nemačka je jaka. Ona nas ne dira. Nije to dobro ni za vas, ni za nas!”... Ili su se solidarisali sa nama 27 marta kad su pali u tako histeričan bes i počeli da da urliču po beogradskim ulicama: „Bolje rat, nego pakt”!

– I ako su znali da nije tačno da je bolji rat nego pakt, i da to uverenje vodi raspadu Jugoslavije i novoj Golgoti srpskoga naroda. Ili su se valjda Jevreji solidarisali sa Srbima kad su besumično urlikali: „Bolje grob nego rob!”

– Prevrnuvši u svom jevrejskom neznanju srpsku poslovicu: „Robom ikad, grobom nikad”, radeći samo na tome da bi srbi sami sebi iskopali grob, doprinoseći u borbi Izrailja za njegov opstanak svoje žrtve?

Treba se zapitati: Kopogibe od tih slavnih Jevreja, antihitlerovaca hukača po pravoshodstvu, kojih je bilo u tolikom broju u jugoslovenskoj vojsci? Ko je od njih udario na nemački tenk i ko je položio život za Jugoslaviju? Ko je od njih isečen kao Rajić na topu ili je odleteo kao Sinđelić u Čegru?... Svi su oni i danas živi i zdravi u oficirskim ili vojničkim logorima za zarobljenike ako se ne nalaze na Primorju kao „rekoalescenti” ili bogati turisti, kojima je čudno da se Jugoslavija tako brzo raspala i da se Srbi nisu borili bar godinu dana! Ali baš zato sto se nisu borili, danas Srbe treba zavaditi sa okupatorima da svi izginu, da se zatre jedna pogana rasa, rasa koja nije shvatila povezanost svoga i jevrejskog interesa, odnosno interes Jevreja u ovome istoriskom trenutku. Lane, 1940 godine Jevreji su dreknuli kao besumučni na đenerala Nedića što nekom Alkalaju i drugima nije hteo da polažu oficirski ispit. Onda su se busali u grudi, zalažući se da će svi izginuti za Jugoslaviju, za Srbiju, za svoju „majku otadžbinu”,

samo da im se dadu oficirske epolete, plate i povlastice, a kad je došao 6 april, oni su svi automobilima povrvili k moru, čekajući tamo ishod borbe koju su Srbi vodili sa Nemačkom!

Šta mi to onda toliko dugujemo Jevrejima da se moramo solidarisati sa njima? To je pitanje na koje treba da nam odgovore naši nadri-patrioti, fascinirani ili opijeni jevrejskim sugestijama. Mi im ne dugujemo apsolutno ništa. Njih 120 hiljada je u Jugoslaviji imalo životni standard tako visok da su kao konsumenti bili važniji činilac nego 2,000.000 muslimana skupa ili 2,000.000 Srba ili drugih prosečnih Jugoslovena uzetih na gomilu. Da li je njih 120.000 međutim privređivalo toliko koliko 2,000.000 onih drugih nesrećnika to je pitanje na koje se odgovara samo sa ne, ne i ne! Pa otkud onda mi treba danas da se apsolutno solidarišemo sa „Srbima Mojsijeve vere?”

O kakvom onda solidarisanju srba sa Jevrejima ne može biti ni reči. Srbima je danas teško oko grla, da bi mogli pomagati i kome drugome no sebi. Oni zato nastoje da odvoje svoju stvar od Jevrejske stvari. Jer, Srbi neće, apsolutno neće da ginu, za jevrejske ideale, a još manje žele da nose odgovornost za jevrejske sabotaže u okupiranoj Srbiji! Srbi žele samo jedno: da samostalno žive svoju sudbinu, da budu individualni narod u svojim radostima i patnjama, narod koji se razočarao i u sebi bližima nego što su Jevreji, narod umoran od političkih ortakluka i bratstava koji su ga doveli do današnjeg razočarenja i današnjeg stanja.

Srbi time ne žele da pogoršaju ničiju sudbinu, ali oni neće da se identifikuju ni sa kim. Pošto su Srbi narod od reči, pošten narod – a Jevreji to nisu, Srbi žele da se suoče sa Bogom i svojom stvarnošću, sami kao od majke rođeni, ostavljajući svakome drugom da radi za sebe kako najbolje zna i ume. Srpski narod i Jevreji se moraju odvojiti, a Srbi su svesni da to nije u interesu Jevreja, pošto se ovi do danas nisu mogli na Srbe požaliti; obrnuto, Srbi su ti koji mogu da se požale na Jevreje i koji apsolutno neće sa Jevrejima i to ne pod pritiskom Nemaca, nego po zahtevu logike.

To mora da se zna i da se primi kao osnovna dogma nove srpske politike i novoga srpskoga kursa. Od te dogme Srbi neće da odstupaju, niti hoće da menjaju svoj kurs, pošto se kod Srba iskristalisalo uverenje, duboko i neizmenljivo, da su Jevreji krivi što se srpski narod našao u oprečnosti sa Rajhom – što je bilo od fatalnih posledica za Srbe sve i svuda!

Jevreji u Srbiji

Dr. Lazar Prokic (1941)

Početak naseljavanja Jevreja na Balkansko Poluostrvo pada jos u vreme imperatora Augusta, a za života Tita Vespazijana nalazimo ih u priličnom broju na Balkanu.

Jevreji su po proterivanju iz svoje domovine počeli upadati i naseljavati pribrežne gradove Sredozemnog Mora. U Evropi pak naseljavaju najpre pribrežje Balkana (Grčku i Makedoniju), a odatle u vrlo malom broju prodiru duboko u unutrašnjost Balkana – kao što prethodnice ispituju i pipaju neprijatelja, njegovu ćud, nameru, broj i raspored! To „opipavanje neprijatelja” od strane Jevreja bilo je mnogo ranije od samog naseljavanja Južnih Slovena na ovom delu Balkanskog Poluostrva.

Pitanje jevrejstva i njegove razorne akcije na teritoriji Srbije nije problem novijeg vremena niti kopija ovog ili onog političkog sistema. To je pitanje starijeg datuma i krupna značaja, jer potresa i rastočava naš državni i narodni život još od Prvog ustanka pa do najnovijeg doba.

Od proteranih (oko pola miliona) Jevreja iz Španije krajem petnaestog veka, najviše se naselilo na Balkansko poluostrvo, Turska, odnosno sam Sultan Bajazit II, dao je Jevrejima široke povlastice.

I tako su Jevreji tokom XVI, XVII i XVIII veka, uz pomoć turskih osvajača, prodirali sve dublje u Srbiju i preotimali još tad od srpskog naroda glavne poluge privredne moći u Srbiji.

Kada je Austrija početkom XVIII veka držala jedno vreme pod okupacijom Srbiju, Jevreji su se, naravno snašli i u službi novog gospodara! Ovih dana baš nam se pružila prilika da gledamo film o Jevrejnu Zisu. Čudna je igra, ali sudbina je htela da baš taj bogati Jevrejin Zis odigra značajnu ulogu na teritoriji Srbije, a pod Austrijskom okupacijom! Jevrejin Zis uspeo je putem maske, koju mu je večiti Izrailj, do tančina izrazio, da potkupi i samog carskog administratora fon Virtenbergera! Jevrejin Zis „fon Izrailj“ uradio je svoje, a princ Aliksandar fon Virtenberger svoje. Zahvaljujući tome I samo takvom Zisu „fon Izrailj“ – Jevreji su pod Austrijskom okupacijom, a na teritoriji Srbije, vrlo lako osvojili odlične pozicije u celokupnoj srpskoj privredi...

U doba kada su Turci počeli zaposedati Srbiju, Jevreji su se odmah našli na strani osvajača i bili zakupci državnog poreza i raznih monopola. Njihov položaj pod turskom vladavinom bio je vrlo dobar, jer su „jarećim kožicama“ i najsavršenijim maskama uspeli da od turskih vladara iznude široke povlastice (trgovina robljem, raznovrsna i svekolika trgovina u Srbiji, veze sa ostalim trgovačkim centrima van Srbije i t. d.).

Početkom XIX veka Jevreji u Srbiji stižu sve bolje i bolje pozicije u privredi, trgovini i finansijama. Pod Milošem Obrenovićem Jevreji uživaju izuzetne povlastice od strane Turske. Jevrejima je bila priznata puna ravnopravnost sa ostalim građanima hatišerifom od meseca novembra 1830 godine. Haim Davičo se nametnuo Milošu za neku vrstu dvorskog bankara! Taj Haim Davičo uživao je lično poverenje turskog vezira (Miloš svoja odela nabavlja kod Jevrejina Levinsona, kape kod Jevrejina Toginskog; kapelnik njegove dvorske muzike je Jevrejin Šlezinger).

Pod Knezom Aleksandrom Karađorđevićem Jevrejima je bilo naređeno (1846) da napuste unutrašnjost Srbije. Usled toga većina Jevreja morala je da rasproda svoja imanja i da likvidira trgovačke i zanatske radnje.

Knez Mihajlo odlučio je da se protiv Jevreja upotrebe prilično stroge mere. Naravno da to Knez Mihajlo nije radio na svoju sopstvenu inicijativu, već na pritisak senata. Još tada je bilo razumnih ljudi koji su uvideli neiskazanu opasnost od Jevreja i njihove razorne akcije na svim poljima ljudske delatnosti. Energičnom akcijom Senata (od februara 1861 godine) usledilo je drugo proterivanje Jevreja iz Srbije...

Koliko je moćan uticaj Jevreja bio u svetu u doba Berlinskog kongresa vidi se po tome što je „jevrejski sveopšti savez” preko svojih dobro poznatih veza i preko uglednih ličnosti uticao na sam tok Berlinskog kongresa (koji je zasedavao od 13 juna do 13 jula 1878 godine). U to vreme predsednik engleske vlade bio je Benjamin Dizraeli – Jevrejin. Srbiji, Crnoj Gori, Bugarskoj i Rumuniji priznata je državna nezavisnost jedino pod uslovom ako te kneževine izjednače svoje Jevreje po građanskim pravima (ali ne i dužnostima!) sa ostalim stanovnicima – domorocima!

Da tako bude, zahvaliti treba pomenutom predsedniku engleske vlade – Jevrejinu, od čije je volje jedino zavisilo da li će i na koji način Srbiji biti priznata državna nezavisnost. Nikad u našim udžbenicima istorije ili u nekim drugim iscrpnim istorijskim knjigama nije se moglo pročitati da je naša državna nezavisnost i sloboda (u to i to vreme) zavisila od volje i raspoloženja međunarodnih jevrejskih skakavaca!... Jevrejska klika nije ni pojma imala šta je i kakva je Srbija i kakav je narod srpski, već se jedino brinula da, po upustvima „večitog Izrailja”, poboljša privredne i ostale pozicije Jevreja i u tom delu Evrope. Sa tih i tako poboljšanih pozicija Jevreji će u Srbiji krenuti dublje i prostranije u narodni život Srbije, što će docnije imati preteških posledica po moralni, ekonomsko-privredni, socijalni i kulturno-nacionalni život srpskog naroda. Prema tome, krajem XIX veka Jevreji su u Srbiji bili preovladali u svim granama privrede, u oblasti finansija i bankarstva, a već tada su prilično bili podmakli u montiranju paklenog stroja za vršenje etičke, moralne i nacionalne dezagregacije snage Srpskog naroda...

Po neki misle, a Jevreji se busaju u grudi da su oni veliki Srbi i srpski nacionalisti, ali nikako nemoguće zaboraviti (pogrešni) španski jezik kojim se služe u Srbiji već punih 450 godina...

Svi evropski narodi su više manje podložni asimilaciji, ako su u manjem broju i izvan uticajne svere svoje nacije, ali Jevrejin nikad i nigde neće podleći asimilaciji! Jevrejski prvaci i borci za svetsko jevrejstvo proglasili su smrt asimilaciji. U Srbiji je za relativno kratko vreme izvršena asimilacija Cincara. Jevreji su uspeli da održe svoju individualnost i svoje rasne odlike koje im je predao praotac – Jakov s „jarećim kožicama”. Održali su i tu čvrstu veru u srcima svojim da su oni „izabrani narod”; branili su veru svoju i zalagali čak i živote za nju, a kod drugih istovremeno rušili veru i etiku. Tradiciju i nacionalni ponos; porodicu domaćina: sve svetinje drugih naroda. Izrailj obiluje savršenom amoralnošću prema drugim narodima, religijama i svetinjama. S tom verom u duši svojoj i u srcu

svom da je njegova zora na pomolu, Izrailj je u svakoj sredini delovao „kao opasna, razarajuća kiselina”...

Iako rastureni po celom svetu, svi Jevreji su čvrsto povezani među sobom: krvlju, talmudovskim zavetom, interesima i metodama rada.

Za razliku od ostalih naroda čiji se pripadnici mogu krvlju mešati sa pripadnicima drugih naroda (tako da već četvrto pokolenje ne zna za svoje prvobitno narodno poreklo), Jevreji ostaju Jevreji i bez obzira čiji pasoš nose, bez obzira kojim jezikom govore, bez obzira čiji hlebac jedu, bez obzira kakvo ime nose! Sve su to spoljne oznake narodne pripadnosti kojima se oni služe prema potrebi. Ono što je za njih glavno, to je krv. A krv Jevreji ne menjaju ni za šta na svetu! Zato smo i zapazili u njih nešto što nas ispunjava besprimernim gađenjem i odvratnošću: to je njihovo poznato rodoskrvlje. U interesu svoga Jevrejstva oni se orodavaju u porodici: ne samo sa dalekim srođnicima (kao na primer katolici), već često i najčešće sa srođnicima drugog stepena u pravoj liniji. To kad se radi o braku. Inače neženje i usedelice održavaju intimne polne odnose i sa najrođenijima.

To je pravilo, to je ustaljen sistem koji i Talmud dopušta, čak preporučuje. To dakle nisu patološke egzibencije koje se mogu ponekad naći i kod arijevaca. Jer Jevreji i to rade iz dva razloga potpuno svesno i planski: da bi očuvali svoju krv koja se ne sme mešati sa arijevsom krvlju, i da bi (u slučaju ženidbe) očuvali kapitale u porodici! Znači pojačati krvni i interesni blok jevrejstva u borbi protiv arijevaca. Ali, razume se, to ipak ništa ne smeta da se što je moguće češće jevrejskim param plaćaju tela arijevske devojčice, da se „malo jevrejske krvi dade i čistoj arijevske krvi”. Jer čak i kroz najživotinjskiju nasladu Jevreji rade po jednom planu.

I Talmudov zavet drži na okupu Jevreje bez obzira na kojoj hemisferi žive i rade. Njima je rečeno da će oni pre ili posle (već prema atome kako i koliko porade) biti opet svi na okupu: u svojoj „svetskoj jevrejskoj državi”. To je pisano u Talmudu. To su im ponovili svi njihovi proroci. To tvrde svi njihovi prvaci na tajnim kongresima Jevreja sakupljenih na celom svetu. Oni u to veruju, oni prema tome i

delaju: svuda, svagda i na razne načine. Jer njih osveta prema Hrišćanima drži, osveta koje se oni nisu odrekli ni pred srednjovekovnim šizmom Katoličke crkve, ni pred lomačom: Uvek u uverenju da će arijevci i Hrišćani pokleknuti kad tad i u svojoj naivnosti ne videti svoju rasnu, versku i državnu propast! Kao što je na primer slučaj sa brojnim zemljama demokratskog poretka u kojima su Jevreji, kao nesavršena manjina, držali sav politički, finansijski, ekonomski i kulturni život u svoji rukama (republikanska Austrija, Vajmarska Nemačka, Treća Francuska republika, Engleska, Sjedinjene Američke Države i t. d.).

Jevreje drže na okupu rasni, verski i ekonomski interesi. Snaga demokratije leži u kapitalizmu. Jevreji to znaju jer su oni kumovali demokratiji, jer su stvorili kapitalizam! Novcem se korumpira telo i duša, narodni poslanik i predsednik vlade, izdavač i profesor, umetnik i radnik – sve i svako. Zato treba imati što više para, bezobzira kako. Ali ne gde bilo: novac treba davati jevrejskim novčanim zavodima a ovi će znati kome i pošto daju kredit, oni će već znati kada i našto će ga upotrebiti. Zato nikakva slučajnost da su najveće banke u Engleskoj (druga palestina po vlastitom priznanju samih engleskih političara) i u S. A. D. u jevrejskim rukama.

I najzad metode rada drže sve Jevreje na okupu. To su: korupcija arijevaca inače ekonomski slabijih, politička intriga, spetkarenje, građanski ratovi i međunarodni sukobi. Budući istoričari sumraka demokratije objasniće našem pokolenju da svaka kap prolivene arijevske krvi u ratovima ili revolucijama nosi trag jevrejske osvete! Samo tako može se objasniti činjenica da Jevreji ne vole teške poljske radove. Zašto? Zato što teškim radom u njivi ili fabrici čovek se iscrpljuje i ne može misliti ni na svoje ime a kamoli na neku osvetu ili svetske ciljeve svoje rase ili svakog naroda. To je jedno; drugo, zemlja i fabrika vezuju, lokalizuju – a Jevrejima treba kretanje, cirkulisanje, mešanje, podrivanje i miniranje...

U prvim desetinama dvadesetog veka Jevrejima je u istinu počela da sviće zora. U Srbiji su postali gotovo potpuni gospodari u privredi – u celokupnoj trgovini (unutrašnjoj kao i u spoljnoj); gospodari u industriji (mlinskoj, šećernoj, drvarskoj, alkoholnoj, železnoj, rudarskoj, hemijskoj, petrolejskoj, tekstilnoj, kožarskoj, grafičkoj, papirnoj i dr.); gospodari u finansijama i bankarstvu, a potpuni gospodari u osiguravajućim društvima. Isto im tako nije izmakla iz vide ni jedna manifestacija iz duhovne oblasti: pozorišta (opera, drama, komedija) bioskop i literatura, (judeo-masonska, judeo-marksistička, erotična, perverzna, pornografska, petparački romani, stripovi – otrov za omladinu i

dr.). Lukavstvom i prevarom, nasleđeno od praoca Jakova, maskom koju je Izrailj doterivao više od 5.000 godina, doteravši je ne do savršenstva, već i više do postignuća cilja. – Jevreji su u Srbiji, kao i u ostalom svetu, iskoristivši i zloupotrebivši sve nevolje i patnje izmučenog naroda srpskog, uneli dugo i sistematički spremanu pometnju i tako preoteli ključeve ne samo sefova i kasa, ambara i žitnica i drugog blaga srpskog naroda, već su preoteli ključeve duhovnog života! A ta pustoš u oblasti duhovnog života je najteža boljka na telu srpskog naroda.

Sve u svemu jevrejsko pitanje počelo je kod nas da se postavlja uglavnom posle balkanskog rata, kad je broj Jevreja na povećanoj državnoj teritoriji bio skoro ustostručen. Sem toga, oni su od tada počeli da se ekonomski jačaju i istiskuju Srbe iz privrede i drugih vodećih mesta (njihovo guranje u Ministarstva, Narodnu i Hipotekarnu banku i t. d.).

Istorija Jevreja u Srbiji do Berlinskog kongresa je, kao što rekosmo, ovakva: u Prvom ustanku oni su iz Turske, u Drugom ustanku opet i apsolutno iz Turske i za vreme vladavine Kneza Mihajla. Kad je izbila afera na Čukur-Česmi i počelo „bombardovanje” Beograda, oni su delom otisli preko Save u Zemun, zajedno sa svojim porodicama i imetkom, a delom pod skut Pašin u beogradski grad. To je bilo 1862 god. Jevreji do tog trenutka nisu smatrali za potrebno da izjednače svoju stvar i stvar srpskog naroda, nego su naprotiv govorili da su to dve sasvim odvojene stvari: srpska stvar i jevrejska stvar svaka posebno! „Oni su podanici turskoga sultana i nemaju sa srpskim buntovnicima i razbojnicima apsolutno, nikakve veze”. Oni su čak za oštre mere prema Srbima. I, kako ih ni srpski narod nije naročito prisvajao, Jevreji su bili jedna zasebna rasa „korpus separatum”.

Jevreji su liferovali najgadnije podatke svojim saplemenicima, bečkim novinarima onog vremena, o Srbiji i o Srbima. Tako da je Mihajlova vlada bila od jevreja u inostranstvu stalno podrivana i napadana kao najgora vlada na svetu, i ako je taj Mihajlo bio prijatelj sa Bizmarkom i Pruskom, a premda je on kao čovek bivao priman u Evropi tako da se mora priznati da je baš on Srbe i Srbiju uveo u Evropsku porodicu. Pogibija Mihajlova otuda nimalo nije ožalostila Jevreje. Odnosno ožalostila ih u toliko manje što nije ožalostila ni blistatelnu Porotu, gde je on bio loše obeležen, a kod koje su beogradski Jevreji želeli da budu dobro ubeleženi...

Posle toga su došli Namesništvo (Jovan Ristic) i vladavina Kneza, docnije Kralja Milana. U ratovima za „Krst časni i slobodu zlatnu” Jevreji ne učestvuju, u toliko pre što su to ratovi vazalne Srbije protiv

Sultana, čiji su beogradski Jevreji „pokorni podanici“. Kako bi se Jevreji solidarisali sa Srbima kad Srbi ratuju protiv Turaka? Jevreji uopšte nisu bili vojni obaveznici u Srbiji i oni to nisu hteli biti ni po koju cenu!... A kad je Srbiji na Berlinskom Kongresu priznata nezavisnost za koju se ona krvavo borila, Jevreji su se našli pred dilemom: Da li da idu ili ostanu u slobodnoj Srbiji. Dizraeli i Bizmark su međutim na Kongresu doneli jednu normu koja je eo ipso postala deo Srbijinog ustavnog prava od toga trenutka: Dizraeli je otkroisao jednakost Srba i Jevreja u Srbiji! Jevreji su onda odlučili da ostanu u Srbiji, ali je masa njih zadržala tursko podanstvo.

Oni jevreji koji su optirali za srpsko podanstvo bili su sve do 1900 god. vrlo malobrojni u Srbiji. Pa i ti malobrojni Jevreji su, na primer, pre 1900 uspeli da proguraju dva svoja saplemenika u Narodnu skupštinu, a ta dvojica su bili jedno vreme bili i članovi Finansiskog odbora! Najinteresantnije je, međutim, da su niški Jevreji samo teškim srcem primili Srbiju i da su mnogi od njih kao raniji turski podanici, želeći to ostati i dalje, a ne tolerirani od sugrađana, presaldumili za Skoplje, Sofiju i t. d. Neki pak među njima, koji su ranije, ko zna na koji ??? način, imali pored turskog i francuskog ili koje drugo podanstvo, tražili su odštetu od srpske vlade za štetu prilikom opsade i oslobođenja Niša. Među njima je bila i porodica Alkalaj, koja je oštećena sa dvadeset hiljada franaka i koja je tražila da joj se to plati. Priloženi faksimil daje sliku o tome kako je Merkado Alkalaj 1879 odvajao svoju stvar od Stvari Srbije. (Vidi faksimil). Bilo bi interesantno znati šta je on bio današnjim Alkalajima.

Do 1900 godine Jevreji nisu bili s nama, niti su bili s nama do 1914. Najgnusnije stvari protiv Srbije i Srba napisane u Bečkoj i Berlinskoj štampi i između 1894 (prvi april) i 1914 potekle su iz jevrejskog pera. Srpska vlada je trošila milione i milione dinara (u zlatu) da ih „ućutka“ ili omekne ali u tome nije uspela. Srbija je za njih ostala „zemlja svinjara i mečkara“, Karađorđe i Miloš su za njih bili i ostali „obični svinjarski trgovci“, a srpski narod jedan „inferioran narod“.

Što je najinteresantnije, Jevreji nisu (sve do 1918), uopšte ni pridavali značaj srpskom jeziku. Oni su među sobom govorili španski, grčki, nemački i t.d. I bacali su se srpskim padežima tako da je bilo dovoljno da zinu, pa da se vidi ko su i šta su. Taj njihov nozalni žargon je sasvim iščezao tek pre desetak godina, ali kad Jevreji pišu oni i danas greše u padežima i nekim glagolskim konstrukcijama na tipično svoj način.

Za vreme prošlog evropskog rata Jevreji su jednim vrlo malim delom prihvatili stvar Srbije kao svoju stvar, ali je jevrejska masa sebe opet ogradila od te stvari. Jevreji su sa austrijskim okupatorskim vlastima kolaborisali najsrdačnije, radeći protiv Srba, i ističući svoje izdvajanje iz srpskoga bloka. Oni su se zato za vreme prošle okupacije toliko bogatili da su se sa Jalije i Jereka raširili po celom Beogradu. Ubacili svoju decu u gimnazije i druge škole i spremali onu svoju inteligenciju, koja će posle 1920 napraviti prvi nalet na sve naše pozive, otimajući sva lekarska, inžinjerka i druga mesta Srbima,

čiji su se dedovi borili uz Vožda i Kodža Miloša, i docnije za svoju nacionalnu državu. Ojačani jevrejskim elementom iz drugih delova Jugoslavije, Jevreji su tako združeni, monopolisali posle 1918 godine za sebe drvarsku i ne znam koju još industriju, novčarstvo, spoljnu (izvoz i uvoz) trgovinu, sva posredništva i sve lukrativne poslove. Da bi se obračunali sa Srbima kao izjvažnijom grupom oni su proglasili najbolje srpske privrednike i političare, za Grke, Cincare i korupcionaše i tako su stvorili mito „beogradskoj čaršiji”, oglašavajući je za ruglo i nesreću Jugoslavije, premda je čekmedže davno bilo u njihovim rukama, i samo u njihovim rukama, a ljudi Mihailovog tipa su davno ležali u svojim grobnicama, ako im potomci nisu bili prinuđeni da i te grobnice „ustupe” novim ratnim bogatašima. Tako se još jednom potvrdila ona stara: „Povika na vuka, a lisice meso jedu”.

Ko bude pisao istoriju Jugoslavije on bo morao da se osvrne na ona velika jevrejska vršljanja po toj zemlji bez nacionalne, socionalne i privredne policije, u kojoj su jevreji posle 1930 godine počeli da vode prvu reč u štampi (iza kulisa ili direktno), služeći se sad već i srodničkim vezama sa Srbima, koje su upecali da se sa njima srode. Uglavnom Jevreji su pomagali svaku demokratsku stvar u Jugoslaviji, a naročito su to činili oni „iz ireka” i jevrejska omladina sva listom, koja je pomagala svaki separatistički pokret, sce što je destruktivno uopšte. Šta više jevreji su finansirali čitave stranke, kao što su „navodadžirali” kad će ko od njihovih eksponenata ući u koju vladu i u koji resor, – gde je naravno imao da svršava njihove jevrejske stvari. I dok su tako Jevreji sa jedne strane zadržavali položaj dvorskog lekara, uvlačili se u diplomatiju pa čak i u vojsku, odnosno u oficirski kor, (kroz sanitet i rezervu), dok su grabili sve rudnike, sve banke i sve fabrike u svoje ruke, dotle su sa druge strane stupali u sve ilegalne organizacije i sve moguće krugove, odatle su mogli da ruše „diktaturu” Kralja Aleksandra, poredak i red u zemlji.

Ali Jevreji su to radili na fin način: kao trgovački agenti i „zastupnici” koji zgrću milione i milione i koji drže „otvorene kuće” i daju političke večere kao inspiratori dopisnika evropske i američke štampe, koji su takođe bili Jevreji, kao snobovi koji žive po banjama u zemlji i na strani, ogovarajući i kritikujući Jugoslaviji, kao ljudi kojima su jugoslovenski razdori išli na ruku da se domognu predominantnog položaja u privredi zemlje.

I u tome su zbilja uspeali. Domogli su se svega što im je palo za oko. Uspeli su toliko da je 120.000 Jevreja u Jugoslaviji živelo kao bubreg u loju. Oni nisu imali ni neuposlene, ni nepismene ni neobezbeđene, ili socijalno neuposlene, ni nepismene ili neobezbeđene, ili socijalno nezbrinute dok je u Jugoslaviji bilo šesdeset procenata nepismenih, pedeset procenata socijalno nezbrinutih. Oni su imali svoje bolnice, svoje penzione fondove, svoja dobrotvorna društva, svoje potporne družine itd. Nisu oni kao neki ljudi, kapetan Miša, gazda Ilija Milosavljević-Kolarac, Dimitrije Stamenković, Luka Čelović i „tuti kvanti” ostavljali svoja imanja Srpstvu! Ne, nego su ih zaveštali jevrejskoj veroispovednoj zajednici! Ali su zato jevreji ipak sedeli čak i u upravnom odboru društva Sv. Save i otuda sa zanosom izvikivali: „Brat je mio koje vere bio”. U sebi su u stvari mislili „Bratstvo za bratstvo, a sir za pare”!...

U čaršiji su izigrali Srbe Mojsijeve vere i poneki od starijih Jevreja čak i verovao u tu formulu i u to rešenje, radeći svoje poslove i neinteresujući se za politiku, u javnosti su bili „Jugosloveni” a ne Srbi. Poneki od njih je bio trgovac i samo trgovac. Njega nije bolela ni srpska, a kamo li jugoslovenska stvarnost.

Mi smo 1919 imali u Jugoslaviji više vrsta Jevreja. Oni su se delili na sefarde i eškenaze, na srpske, mađarske, nemačke, ruske i t.d. Jevreje, zatim na Jevreje iz Srbije, na Jevreje iz Vojvodine, iz Bosne, i Južne Srbije i t.d. Ovi poslednji apsolutno nisu hteli ni minuta da se solidarišu sa Srbima, odnosno sa Jugoslovenima. Desetak hiljada je iz Prištine i Bitolja otišlo u Ameriku. Da su se osećali kao Jugosloveni, odnosno kao Srbi, oni bi svakako ostali kod nas, ili bar tamo u Americi rekli da su Srbi ili Jugosloveni. Ne, oni se nisu hteli solidarisati sa nama, oni u Americi nisu ni trenutka više govorili o kakvoj Srbiji ili Jugoslaviji. Nekulturni ti jugoslovenski Jevreji videli su da ne mogu izaći na kraj sa nama. U Turskoj ih nisu hteli, u Grčkoj još manje. U Palestinu oni sami nisu hteli. U Ameriku su otišli odma kao kad prnu vrapci. Jesu li bar njihovi ostaci u Bitolju danas Srbi mojsijeve vere? Je su li bitoljski Jevreji nastanjeni u Beogradu, sada Srbi? Reći će se: Pa to je apsurd. Naravno da je to apsurd, a i mi to hoćemo da kažemo. Apsurd je zaista kada se danas i mađarski, i nemački, i ruski i svi drugi Jevreji po Beogradu „krste” kao Srbi Mojsijeve vere. Jer šta bi smo onda radili sa Jevrejima koji su ateisti, koji uopšte otvoreno vele „religionslos” (t. j. bezvernici) i koji uopšte ne idu ni u kakvu versku kategoriju? Najzad, šta će mo sa onim Jevrejima koji danas govore samo srpski, ali koji imaju pored srpskog još uvek i tursko, brazilijansko ili ko zna koje podanstvo?

Ima u Beogradu, na primer, vrlo uglednih jevrejskih porodica koje su tek 1939 ili 1940 došle do jugoslovenskog podanstva iako žive i rade sto godina među nama! Čarapari Eliasi su tako bili grčki podanici sve do pred kraj ovog rata, a danas žele da prođu kao ak-Srbi. Za vreme prošle okupacije, kad su mogli slobodno i nesmetano da rade svoje trgovačke poslove, oni se nisu solidarisali sa Srbima, a sada hoće da se Srbi solidarišu sa njima, zato što današnji okupator neće da radi sa Jevrejima. Obrnuto, kada bi današnja Nemačka htela da sa njima radi oni bi se i danas odmah desolidarisali sa Srbima, a pošto nemačka to neće, Srbi znači treba da se solidarišu sa Jevrejima!? Za vreme prošlog rata Jevreja nije bilo ni u Boldogisanju ni u Nežideru, i onda za njih to je bilo dobro, danas kad je u prisustvu jedan drugi okupator, koji neće da zna za Jevreje, svi su Jevreji uzeli masku Srba Mojsijeve vere i svi žele da se Srpski narod po svaku cenu solidariše sa njima. Zašto? Radi čega da se solidariše. Srpski narod neće sa njima da se solidariše. A to neće iz više razloga.

Prvi razlog je u tome što su ti isti jevreji jako izišli iz svoje uloge kad su počeli da rade protiv Nemačke, pa su i nas doveli do 27 marta i 6 aprila o. g.

Drugi razlog je u tome što su sami Jevreji Jugoslavije odmah posle 1919 prihvatili cinizam i uzeli za sebe položaj i prava meteka, dakle poslovnih stranaca u našoj zemlji, a ne ulogu njenih sinova.

Treći razlog je u tome što se i među Srbima javio jedan autoktoni antisemitski pokret, koji su Jevreji pre 6 aprila 1941 nekad vešto, nekad silom ugušivali, jer su finansiski i na druge načine bili u Jugoslaviji tako jaki da su mogli uticati na vlast kako su hteli.

Taj antisemitizam je nikao iz razloga koji su gore opisani, i on nema veze sa nemačkim okupatorom. Nije, dakle, okupator doneo to sobom, nego su za taj srpski antisemitizam Jevreji sami krivi, pošto se radi o jednoj samonikloj srpskoj stvari. Srbi neće da se solidarišu sa Jevrejima i to je isto tako prirodno kao što Jevreji nisu hteli da se solidarišu sa Srbima ni 1804, ni 1813, ni 1862, ni 1875, ni 1879 ni od 1894 do 1918. Jer su se Jevreji solidarisali sa nama kad su 1940 počeli da finansiraju kampanje i izazivanja protiv Nemačke i kad smo ih mi molili: „Nemojte! Nemačka je jaka. Ona nas ne dira. Nije to dobro ni za vas, ni za nas!“... Ili su se solidarisali sa nama 27 marta kad su pali u tako histeričan bes i počeli da da urliču po beogradskim ulicama: „Bolje rat, nego pakt“!

– I ako su znali da nije tačno da je bolji rat nego pakt, i da to uverenje vodi raspadu Jugoslavije i novoj Golgoti srpskoga naroda. Ili su se valjda Jevreji solidarisali sa Srbima kad su besumično urlikali: „Bolje grob nego rob!“

– Prevrnuvši u svom jevrejskom neznanju srpsku poslovicu: „Robom ikad, grobom nikad“, radeći samo na tome da bi srbi sami sebi iskopali grob, doprinoseći u borbi Izrailja za njegov opstanak svoje žrtve?

Treba se zapitati: Kopogibe od tih slavnihi Jevreja, antihitlerovaca hukača po pravoshodstvu, kojih je bilo u tolikom broju u jugoslovenskoj vojsci? Ko je od njih udario na nemački tenk i ko je položio život za Jugoslaviju? Ko je od njih isečen kao Rajić na topu ili je odleteo kao Sinđelić u Čegru?... Svi su oni i danas živi i zdravi u oficirskim ili vojničkim logorima za zarobljenike ako se ne nalaze na Primorju kao „rekovalescenti“ ili bogati turisti, kojima je čudno da se Jugoslavija tako brzo raspala i da se Srbi nisu borili bar godinu dana! Ali baš zato sto se nisu borili, danas Srbe treba zavaditi sa okupatorima da svi

izginu, da se zatre jedna pogana rasa, rasa koja nije shvatila povezanost svoga i jevrejskog interesa, odnosno interes Jevreja u ovome istoriskom trenutku. Lane, 1940 godine Jevreji su dreknuli kao besumučni na đenerala Nedića što nekom Alkalaju i drugima nije hteo da polažu oficirski ispit. Onda su se busali u grudi, zalažući se da će svi izginuti za Jugoslaviju, za Srbiju, za svoju „majku otadžbinu“, samo da im se dadu oficirske epolete, plate i povlastice, a kad je došao 6 april, oni su svi automobilima povrvili k moru, čekajući tamo ishod borbe koju su Srbi vodili sa Nemačkom!

Šta mi to onda toliko dugujemo Jevrejima da se moramo solidarisati sa njima? To je pitanje na koje treba da nam odgovore naši nadri-patrioti, fascinirani ili opijeni jevrejskim sugestijama. Mi im ne dugujemo apsolutno ništa. Njih 120 hiljada je u Jugoslaviji imalo životni standard tako visok da su kao konsumenti bili važniji činilac nego 2,000.000 muslimana skupa ili 2,000.000 Srba ili drugih prosečnih Jugoslovena uzetih na gomilu. Da li je njih 120.000 međutim privređivalo toliko koliko 2,000.000 onih drugih nesrećnika to je pitanje na koje se odgovara samo sa ne, ne i ne! Pa otkud onda mi treba danas da se apsolutno solidarišemo sa „Srbima Mojsijeve vere?“

O kakvom onda solidarisanju srba sa Jevrejima ne može biti ni reči. Srbima je danas teško oko grla, da bi mogli pomagati i kome drugome no sebi. Oni zato nastoje da odvoje svoju stvar od Jevrejske stvari. Jer, Srbi neće, apsolutno neće da ginu, za jevrejske ideale, a još manje žele da nose odgovornost za jevrejske sabotaze u okupiranoj Srbiji! Srbi žele samo jedno: da samostalno žive svoju sudbinu, da budu individualni narod u svojim radostima i patnjama, narod koji se razočarao i u sebi bližima nego što su Jevreji, narod umoran od političkih ortakluka i bratstava koji su ga doveli do današnjeg razočarenja i današnjeg stanja.

Srbi time ne žele da pogoršaju ničiju sudbinu, ali oni neće da se identifikuju ni sa kim. Pošto su Srbi narod od reči, pošten narod – a Jevreji to nisu, Srbi žele da se suoče sa Bogom i svojom stvarnošću, sami kao od majke rođeni, ostavljajući svakome drugom da radi za sebe kako najbolje zna i ume. Srpski narod i Jevreji se moraju odvojiti, a Srbi su svesni da to nije u interesu Jevreja, pošto se ovi do danas nisu mogli na Srbe požaliti; obrnuto, Srbi su ti koji mogu da se požale na Jevreje i koji apsolutno neće sa Jevrejima i to ne pod pritiskom Nemaca, nego po zahtevu logike.

To mora da se zna i da se primi kao osnovna dogma nove srpske politike i novoga srpskoga kursa. Od te dogme Srbi neće da odstupaju, niti hoće da menjaju svoj kurs, pošto se kod Srba iskristalisalo uverenje, duboko i neizmenljivo, da su Jevreji krivi što se srpski narod našao u oprečnosti sa Rajhom – što je bilo od fatalnih posledica za Srbe sve i svuda!